

Questionari:

- 1- ¿Tenim consciència que ens trobem amb una Església poc activa, cansada, poc engrescada? ¿Per què?
- 2- ¿Experimentem la comunió del poble de Déu que avancem fent camí junts?
- 3- L'experiència de Moisès i del poble d'Israel que es posa en camí, ¿poden il·luminar el nostre compromís d'animar les comunitats i l'Església diocesana?
- 4- ¿Ens sentim cridats a viure el nostre compromís com a fills de Déu en l'Església?
- 5- ¿Quines propostes o idees podríem aportar per viure la sinodalitat en la nostra comunitat parroquial i en la nostra Església diocesana? En la vida celebrativa de la comunitat, en l'aprofundiment de la vida cristiana, en la presència social...

Preguem:

Acompanyeu-nos i guieu-nos, Senyor, en el nostre pelegrinatge en la història, en comunió d'Esperit, com a Poble de Déu. Abrandeu els nostres cors, desvetlleu la nostra esperança, perquè puguem aprofundir i portar a terme en la nostra vida i en l'Església això que ens proposem: fer camí junts i ser portadors de la Bona Nova de Jesús al nostre món. Vós, que viviu i regneu pels segles dels segles.

Cantem:

Poble de Déu, poble en marxa, tots fem camí (MD 89)

SINODALITAT, FER CAMÍ EN COMUNIÓ

La **Sinodalitat** és una qualitat de l'Església, que forma part d'una de les crides més freqüents en el magisteri papal després del Concili Vaticà II, especialment del Papa Francesc. Els papes ens han recordat sovint que una condició per assolir una renovació veritablement eclesial és viure caminant “sinodalment”.

“Sinodalitat” en sentit estrictament (teològic) significa la participació del col·legi dels bisbes, com a tal, en el govern de l'Església universal, en comunió amb el bisbe de Roma, el Papa. Nosaltres fem servir aquesta expressió en un sentit ampli, és a dir, essencialment com “aquella propietat de l'Església que la fa existir com a Poble de Déu pelegrinant **en comunió** d'Esperit, amb Déu i entre els germans, al llarg de la seva història”. Allò que es relaciona més sovint amb la sinodalitat és la **participació** de tots els fidels, cadascú des del seu lloc, en la tasca comuna de caminar com a Poble de Déu.

També aquest tema està molt relacionat amb el de la **vocació cristiana**. Tots els fidels, pel nostre Baptisme, hem esdevingut fills i filles de Déu, compartim un “sacerdoci comú” que ens fa membres actius de l'Església. Tots estem cridats a participar i a sentir-nos compromesos en aquest fer camí junts.

¿Com aprofundir i portar a la vida personal i comunitària la Sinodalitat de la nostra Església? Proposem la reflexió d'un text bíblic que ens hi pugui ajudar.

Aprofitem una imatge. La figura bíblica més adient per representar aquesta qualitat eclesial és la del Poble d'Israel caminant pel desert, havent estat alliberat de l'esclavatge, vers la Terra Promesa. Amb aquesta imatge podem entendre millor què significa la crida actual a viure la Sinodalitat.

Text de referència: Èxode 3, 1-10

Ex 3: ¹ Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot de Madian. Un dia, mentre guiava el ramat desert enllà, va arribar a l'Horeb, la muntanya de Déu. ² Allí se li va aparèixer l'àngel del Senyor en una flama enmig d'una bardissa. Moisès va mirar i veié que la bardissa cremava però no es consumia. ³ I es va dir: «M'atansaré a contemplar aquest espectacle extraordinari: què ho fa que la bardissa no es consumeixi?» ⁴ Quan el Senyor va veure que Moisès s'atansava per mirar, el cridà de la bardissa estant: -Moisès, Moisès! Ell respongué: -Soc aquí. ⁵ Déu li digué: -No t'acostis. Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat. ⁶ I va afegir: -Jo soc el Déu del teu pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob. Moisès es va tapar la cara perquè tenia por de mirar Déu. ⁷ El Senyor li digué: -He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; ⁸ per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d'Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel: el país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus. ⁹ El clam dels israelites ha arribat fins a mi i he vist com els egipcis els oprimeixen. ¹⁰ Ara, doncs, jo t'envio al faraó; ves-hi i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble.

Observacions per il·luminar els fets analitzats:

- El primer repte que ha d'assumir Moisès és desvetllar un poble que, tot i patir un cruel esclavatge, s'ha conformat i resignat al sofriment.
- El Déu viu elegeix Moisès cuidant-lo des del seu naixement i despertant en ell sensibilitat i amor pel seu poble. Déu se li apareix en la bardissa flamejant, li mostra la seva “identitat” i li encarrega la missió d'alliberar el poble.
- La missió és força difícil. ¿Com convèncer la gent perquè es posin en camí, quan ningú no els ho ha demanat i potser ni volen complicar-se la vida, ni són conscients del propi sofriment i de la possibilitat d'ésser lliures seguint el camí al Déu, del qual ja s'han oblidat?

Despertar el poble significa per a ell:

- Cridar el poble a posar-se en moviment amb la seguretat que no ho fa per ell mateix, sinó que només és un servent, enviat del Déu dels pares.
- Posar davant els ulls del poble la “veritable realitat”, alhora que anuncia una situació de felicitat, que el mateix Déu propiciarà.
- Treure la por al faraó: no és més que un home, no un déu. El Déu que els crida ho fa perquè els estima i promet que els acompanyarà...